

Publicerad 2007-09-18 16:01 av Frökenfanny

Är det så lätt att falla?

Jag som tänkande.

Jag böjer ner mitt huvud och där nere där ligger asfalten under mina fötter.

Lugnt och stilla ligger den, under mig.

Den är så grå och trist.

Dess färg verkar vara helt borta och ingen glöd eller något täcken på liv går att skåda.

Jag tittar ner, under mina fötter på den döda asfalten.

Det är så lätt att falla!

Tappa fästet och ramla rakt ner.

Sen ligger man där på det hårda underlaget, man ligger och förblir liggande.

Förmågan av att resa sig upp försvinner och man glömmer hur man tar sig upp och sakta men säkert glider lusten och glöden ur en.

Den försvinner bort och själen liksom suddas ut.

Man försvinner bort, och blir liggande som en klump asfalt som alla trampar på.

Som alla trycker ner.

Och man ligger där, under alla.

Under deras fötter, nere på marken som blått en klump livlös asfalt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Frökenfanny med Poeter.se id #18597 innehar upphovsrätten